

ESCOLA DE LA
paraula

FULL PER A LA LECTURA ORANT DE l'Evangelí

Transfiguració de Jesús
Mt 17,1-9

Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, se'ls endugué a part dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: el seu rostre es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. Llavors se'ls varen aparèixer Moisès i Elies, que conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús: —Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

Encara parlava, quan els cobrí un niful lluminós, i una veu digué des del niful: —Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escoltau-lo. Els deixebles, en sentir-ho, es varen prosternar amb el front a terra, plens de gran temor. Jesús s'hi acostà, els tocà i els digué: —Aixecau-vos, no tengueu por.

Ells varen alçar els ulls i no veren ningú més que Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va donar aquesta ordre: —No diqueu res a ningú d'aquesta visió fins que el Fill de l'home hagi ressuscitat d'entre els morts.

SEGON DIUMENGE DE
quaresma

A

Autor: Mn. Teodor Suau i Puig

Bisbat de Mallorca

LECTURA

«Sis dies després» és una datació del temps important per als primers lectors de l'evangeli: els recorda el dia de la resurrecció de Jesús i, de rebot, el dia en què ells es reuneixen per celebrar l'Eucaristia, memorial de la resurrecció, precisament en el cor de la persecució a què els sotmet el poder de l'Imperi (Ho records? Poder!). Vol dir, per tant, que nosaltres hem de comprendre aquesta història que ens conten de Jesús com una vertadera resurrecció, com una experiència de victòria sobre la dificultat/temptació i sobre el Mal que no deixa d'actuar constantment. Tenguem-ho present: la forma de la resurrecció ara i aquí és cada victòria sobre el Mal ara i aquí; cada victòria sobre la set de Tenir i la voluntat de Poder.

L'al·lusió a la «muntanya alta», en el llenguatge bíblic, indica un temps especialment dedicat a l'escolta de la Paraula. Vol-dria dir, per a nosaltres, un dia de recés, un moment de pregària més llarg que de costum... Això que ara fas tu juntament amb els membres del teu grup de lectura de la Paraula. Per tant,

una bona ocasió per descobrir la presència del Senyor en la teva vida i en la dels teus germans. I la seva exigència sempre alliberadora.

La companyia dels deixebles més estimats subratlla la importància de la comunitat en tot procés de discerniments de la voluntat de Déu. No ens salvem mai sols, sempre som membres d'una comunitat: l'Església, la nostra Església que ens agombola i ens posa en contacte amb la Paraula i els sagraments.

La presència de Moisès i Elies (per aquest ordre, al contrari de Marc i igual que Lluc) representa la història viva recollida en la Bíblia dels homes i dones que han sabut mantenir-se fidels a la vocació rebuda. Són els referents privilegiats primer per a Jesús mateix i després per als seus deixebles, perquè marquen el vertader camí del seguiment.

Finalment, els trets literaris amb què es conta la Transfiguració (muntanya, nigul, cel que s'esqueixa, veu que ve de dalt...) recorden l'escena del Baptisme. Aquest és un punt important. En el Baptisme, Jesús es revela com aquell que ha fet de la seva vida un servei absolut a l'Amor del Pare. Ara, al bell mig d'aquesta biografia, quan ja s'han fet presents tantes dificultats/temptacions de què parlava l'evangeli diumenge passat, és l'hora del balanç. Neix una pregunta, que també nosaltres ens feim més d'una vegada: Ho val la pena? És aquest un camí de felicitat? Què hem de fer quan els fonaments trontollen i tot sembla que es desfà com un terròs de sucre, que no deixa més que un sabor amarg en la boca del cor?

La resposta de Jesús: en moments de crisi, de dubte i de dolor, convé saber pujar a la muntanya, cercar la companyonia dels amics, llegir i rellegir les Escripures sense pressa... a l'espera de la paraula de Déu que acabarà per rompre el nigul que ens impedeix veure-hi i ens consolarà.

La paraula de Déu sempre és original, única per a cada un de nosaltres, nova i bella. Però també sempre és la mateixa que fou per a Jesús. Déu li diu: «Tu ets el meu fill!» Vet aquí el secret de tot. Jesús és allò que és (Messies, Senyor, Déu-amb-nosaltres) perquè és el Fill! Vol dir això que manté sempre incommovible una relació íntima i radical de confiança amb el Pare que li per-

met trobar la presència de l'Amor en cada circumstància de la vida... I decidir-se sempre per l'Amor!

La lliçó de la Transfiguració: quan el pes de la vida ens aclapara, quan neix el dubte i ve la por, quan ens sembla que no val la pena seguir radicalment Crist, que amb manco esforç bastaria, llavors cal obrir el cor a la paraula del Pare que ens diu com va dir a Ell:

«No tenguis por! Ets el meu fill!
Ja ho saps, que t'estim i que t'estim sense mesura?»

Aprofundir la consciència de l'Amor de Déu amb nosaltres: vet aquí el lligam substancial, camí que farà possible la nostra fidelitat. I podrem baixar de la muntanya més decidits a instal·lar-nos definitivament en l'Amor.

CONTEMPLACIÓ

«Us enaltesc, Pare, Senyor del cel i de la terra,
perquè heu amagat aquestes coses als savis i als poderosos
i les heu posat a l'abast dels més senzills.»

Quines són aquestes coses? Una, sobretot: que la persona humana és necessitat infinita d'estimar i de ser estimada, i, l'altra, que només el Déu-Amor pot associar aquesta necessitat. És el missatge de Jesús sencer en aquesta expressió breu dels seus sentiments.

Situa't davant de Jesús i deixa que els seus sentiments et prenguin, que t'agafin ben endins; demana-li que et faci experimentar el mateix que Ell vivia en aquests moments de joia, en què veu com es va realitzant el seu projecte, la seva il·lusió; demana-li que tu siguis un d'aquests petits que, finalment, entenen...

ORACIÓ

Mira, potser no és possible trobar una hora en l'horari complicat
de tota persona que treballa seriosament.
És normal. Una hora és difícil.
Més encara et diré, pregar una hora, sovint cansa.
Però... un minut, segur que el tens.

El secret de la pregària és assolir la familiaritat constant amb Déu, amb Jesús, en el seu Esperit. És assolir una consciència constant de l'amor de Déu en nosaltres. S'hi arriba amb paciència, amb constància, amb voluntat. Tot procés d'amor coneix un moment d'esforç decidit.

Comença amb un minut. Omple'l de la memòria del Pare. Abans en dèiem, d'això, una jaculatòria. Ve del llatí i significa 'llançar un dard', una llança per ferir la peça de caça que es vol obtenir. Igualment, fes tu amb Déu: omple un minut d'un impuls d'amor intens i llança'l vers el cor del Pare, de Jesús.

És molt fàcil: recorda una frase de les que has contemplat avui o que has llegit al teu Nou Testament o que has escoltat a missa... Recorda-la i repeteix-la, una vegada, una altra, una altra... Minuts plens del desig de Déu, mesells del teu impuls d'amor... I llavors torna a la teva feina, a la teva activitat, a la teva distracció.

A poc a poc veuràs com es fa més freqüent la necessitat de romandre amb el Senyor. I de viure amb Ell la teva vida.

Fes ben teva aquesta frase de Pau: «Ja no som jo qui visc; és Ell que viu en mi!»